



אור הנר



עורך: נדיה אטון

דבר העורך

"ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש"

הרופא המפורסם ד"ר שיקלוש שמטעם 'פיקוח נפש' חייבים לנתח אותה ולהציל את חייה - אבל הם מודיעים בזאת שהילד הנולד ישאר 'בן יחיד', כי לא תוכל האישה ללדת עוד ילדים. מיד שילם רבי נחמיה לרופאים את דמי הניתוח והחלו להתכונן לקראת הניתוח, אך ברגע האחרון החליט רבי נחמיה ליסוע לבני ברק לשאול את דעת קדשו של החזון איש האם לעשות הניתוח או לא (באותם הימים לא היו הכבישים מצויים כמו היום, והדרך מירושלים לבני ברק ארכה כמה שעות בטלולי דרכים קשות).

בבואו לשם עמד החזון איש ב'נטילת ידיים' לפני תפילת המנחה. אמר לו רבי נחמיה: "באתי לכאן בשאלת 'פיקוח נפש'. אמר לו החזון איש: שאל נא את שאלתך. גולל רבי נחמיה באזני החזון איש את המצב בו שרויים הוא ואשתו, ושאלתו בפיו: "האם לערוך את הניתוח?". ענה לו החזון איש: "וכי מה שאלה יש כאן - הרי פיקוח נפש יש בדבר, עליכם לקיים את ציווי הרופאים ולנתחה". לאחר מכן שאלו החזון איש: "האם כבר התפללת מנחה?" וענה בשלילה. אמר לו החזון איש: "בוא תתפלל איתנו...". לאחר תפילת המנחה - כשרצה רבי נחמיה למחר לחזור לירושלים, קרא לו החזון איש וביקש ממנו: "חזור על שאלתך". חזר רבי נחמיה על שאלתו: "האם לערוך את הניתוח, או לא?" ענה לו החזון איש: "סע לביתך לשלום, ואל תעשו את הניתוח". התפלל ר' נחמיה, והרי הרב אמר לי שפיקוח נפש דוחה כל התורה כולה, וחייב לשמוע בקול הרופאים. ענה לו החזון איש: "כאן לפני מנחה כאן לאחר מנחה..."

כשחזר רבי נחמיה ל'בית החולים' ואמר לרופאים את תשובת החזון איש רגזו עליו הרופאים מאד, ואף צעקו עליו, מדובר פה בסכנת נפשות, ואיך אפשר להסכים שלא לנתחה. אך הוא ענה להם - הרב אמר שלא לנתח... לאחר כמה ימים נתגלה גודל הנס ורוחב דעת תורתו של החזון איש, כי מצאו בגופה 'זיהום' שאי אפשר להעלות על דל שפתיים את גודל הסכנה שיש בזיהום אחרי ניתוח. ואכן האשה האריכה ימים ושנים רבות וארוכות, ואף ילדה לאחר מכן עוד תשעה בנים ובנות בבריאות שלימה. הרי לנו כמה גדול ומרומם כוחה של התפילה. זיכנו ה' יתברך להתפלל לפניו שלוש תפילות ביום, עלינו לנצל זאת ולהתפלל לפניו כראוי, שבת שלום ומבורך.

מובא בגמרא (ברכות כו:) שבזמן שהגיע יעקב אבינו לבית א-ל לתיקן את תפילת ערבית, שנאמר: "ויפגע במקום וילן שם", ואין פגיעה אלא תפילה שנאמר: "ואתה אל תתפלל בעד העם הזה ואל תפגע בך" (ירמיהו ז, ט"ז). ונראה להסביר על דרך הדרש, שלתפילה קוראים חז"ל פגיעה, משום שהיא פוגעת בדיוק היכן שצריך, ומגיעה עד כיסא הכבוד ושום תפילה איננה חוזרת ריקם, וגם אם נדמה לנו שמה שהתפללנו וביקשנו לא נענינו, עלינו לדעת שהקב"ה לא מקפח שום בריה שבעולם.

הגמרא במסכת כתובות (קג.) מספרת: שלאחר פטירת רבי יהודה הנשיא המכונה רבינו הקדוש, הוא היה נגלה בכל ליל שבת קודש לבני ביתו כשהוא נראה כאדם חי ממש. וכתב הגאון רבי עקיבא איגר זצ"ל ב'גליון הש"ס' 'והיה נראה בבגדים יפים שהיה לובש בשבת, ופוטר את הרבים בקידוש היום'.

והשאלה מתבקשת, מדוע רק רבי יהודה הנשיא זכה לזה מה שלא מצינו כן בשאר התנאים הקדושים.

מבאר הגאון הקדוש רבי יוסף חיים בעל ה'בן איש חי' זי"ע (בן יהודה) כי השם יתברך אינו מקפח שכן כל בריה, וכל החכמים שבדורו השתדלו להתפלל בעדו שלא ימות והרבו תפלות ותחנונים ובכיה, ועינו עצמן בתענית בקיבוץ רב מה שלא עשו בשום דור כמותם בעבור צדיק שבדור (כתובות ק"ד עמוד א'), ואפילו שבסוף נצחו אראלים את המצוקים

ונפטר רבי יהודה הנשיא, לא קיפח השם יתברך שכרם ונתן רשות שירד רבי יהודה הנשיא בגוף ממש כדי שבזה לא יהיה נפסק השפע שהיו בני דורו נשפעים בחייו בזכותו, מה שאין כן עתה שהוא בא לעולם הזה שנפסק השפע שהיה בזכותו, מה שאין כן עתה שהוא בא לעולם הזה ויושב בין החיים אינו נחשב שנסתלק מן העולם, ואז גם אותו השפע שהיו נשפעים ממנו בהיותו בחיים ממש אינו מסתלק. ובהו מבואר היטב מדוע היה בא לעולם הזה דווקא בליל שבת קודש, כי אז הוא זמן השתלשלות השפע וירידתו לעולם עבור כל ימות השבוע.

פשוט מדהים, בזכות התפילה של כל אותו הדור, רבי יהודה הנשיא היה חוזר לחיות בכל שבת מחדש, ממש תחית המתים.

סיפר רבי אברהם אלימלך בידרמן שליט"א: לפני כשבעים שנה נולד בן בבית החולים בירושלים, לגאון רבי נחמיה בקר זצ"ל. מיד לאחר לידת הבן הייתה היולדת בסכנת נפשות, עד שאמרו הרופאים ובראשם



פרשת ויצא

דבר תורה לסעודה שנייה

אור החיים הקדוש

וַיְבָרַח הוּא וְכָל אֲשֶׁר לוֹ וַיָּקָם וַיַּעֲבֹר אֶת הַנָּהָר וַיֵּשֶׁם אֶת פָּנָיו הָרַק הַגִּלְעָד

תמה האור החיים הקדוש: מדוע לא קפצה ליעקב אבינו הדרך כדרך שקפצה לו כשהגיע לחרון. וכמו שיש קפיצת הדרך לכל "אוהבי שמו", ואפילו לאלעזר עבד אברהם היתה קפיצת הדרך. ותיירץ: משום שבורא עולם רצה להוכיח לו שלא היה צריך לברוח מלבן, מכיוון שגם אם לבן היה משיג אותו לא היה יכול ליגוע בו ולא להזיק לו, אפילו לדבר אליו דיבור כלשהו. ואם הייתה ליעקב אבינו קפיצת הדרך היה נראה חס וחלילה שאין אפשרות להצילו מיד לבן ללא בריחה ממנו. ומוסיף האור החיים הקדוש: שהנס הגדול יותר להציל בן אדם בעל בחירה מעשות בחירתו, יותר מאשר נס בשינוי הטבע.

הלכות בשר וחלב

נזכר בתוך שש שעות לבשר

סיר שהרתיחו בו חלב ביום ראשון בבוקר, וביום שני בבוקר טעו ובישלו בו בשר, ויש ספק אם עברו עשרים וארבע שעות משעה שהחלב הרוחץ היה בסיר, או לא, העיקר להתיר מטעם ספק ספיקא, שמא הלכה כרבינו תם וסיעתו שלינת לילה בלבד פוגמת, ואין צריך מעת לעת, ושמא עבר מעת לעת בין החלב לבשר, והוא ליה נותן טעם לפגם שמותר.

(יביע אומר חלק ז' חיו"ד סימן ו')

דבר תורה לסעודה ראשונה

"וַיַּחֲלֹם וַהֲנֶה סֹלֶם מֻצָּב אֶרְצָה וְרֹאשׁוֹ מֵגִיעַ הַשָּׁמַיְמָה"

אותיות "סולם" - אומר רבנו יעקב "בעל הטורים" - בגמטריא "ממון" ובגמטריא "עוני" (כולן עולות למנין 136) כי זה ישפיל וזה ירים. ואכן, כשם שהסולם עשוי שלבים ומדרגות, ובני אדם "עולים ויורדים בו" - הוא הדין לגבי השפעת הממון. פעמים הממון מוריד את האדם לשפל המדרגה עד שהוא בבחינת "מוצב ארצה", ולפעמים הממון מעלה את האדם לגבהי מרומים, עד ש"ראשו מגיע השמימה". על האדם לזכור בכל עת, שהממון - בדומה לסולם - אינו אלא אמצעי לטפס על ידו משלב לשלב ולהגיע למעמד רם ומכובד בחיים, אך לעולם אין לעשותו מטרה בפני עצמה.

הלכות שבת

מצוות הדלקת נרות

מעיקר הדין די להדליק נר אחד, לכבוד שבת. מכל מקום מנהגינו להדליק לפחות שתי נרות אחד כנגד זכור ואחד כנגד שמור, וכל המרבה בנרות לכבוד שבת הרי זו משובח. ויש הנוהגות להדליק שבעה נרות או יותר. ויש מדליקות נרות כמספר הנפשות של בני הבית. וכשנולד ילד מוסיפים עוד נר. (ילקוט יוסף שבת).

דבר תורה לסעודה דביעות

הלכות טבילת כלים - המשך

כלי חרס המצופים מבפנים ומבחוץ באבר או בזכוכית, צריכים טבילה בברכה. ואם אינם מצופים אלא רק מבפנים, יטבילם בלא ברכה. [הליכות עולם ח"ז עמוד רנז].

כלי חרס המצופים באבר או בזכוכית רק מבפנים, שיש בהם מחלוקת אם צריכים טבילה, והדין הוא שיש להטביל אותם בלא ברכה, וכן"ל, אם הם חביות גדולות של חרס המצופים, אין צריך להטבילם כלל, מפני שיש טירחא רבה בהטבלתם. וטוב שיתנם במתנה לגוי ויחזור וישאילם ממנו בדרך שאלה. [הליכות עולם ח"ז עמוד רסא].

בעת שמטביל את הכלים צריך שהכלי יהיה רפוי בידו. וצריך להטביל כל הכלי כאחד, ואפילו הוא כלי גדול וארוך, משום שאין טבילה לחצאין. (ילקוט יוסף)

דבר תורה לסעודה שלישית

הבן איש חי

"וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל לָבֵן הֲבֵה אֶת אִשְׁתִּי כִּי מְלֹאן יָמִי וְאֲבֹאָה אֵלֶיךָ"

במסכת סוטה (דף יז.) דרשו חז"ל: איש ואשה זכו - שכינה ביניהם, ואם לאו - אש אוכלתן, ופירושו: מילת "אש" נמצאת הן ב'איש' והן ב'אשה', אלא שאם זכו משמשת האות י' שיש ב'איש' והאות ה' שיש ב'אשה', לשם השכינה הנקראת י"ה, והרי היא שרויה ביניהם. לפי דרש זה, אפשר לפרש את דברי יעקב אבינו כך "הבה את אשתי" ברצוני לישא אותה, "ואבואה אליה" דהיינו אותיות אל-י"ה. היינו, כי בנישואין אלו אזכה ששם י-ה ישכון בינינו.

ובדרך אחרת, בסדר עולם רבא לתנא רבי יוסי בן חלפתא מובא, שרחל ולא תאומות היו, ונשאו ליעקב בהיותן בנות כ"א שנים, רחל נפטרה בהיותה בגיל ל"ו שנים, נמצא שהיתה עם יעקב ט"ו שנים, וזה שאמר יעקב ברוח קודשו: "ואבואה אליה" כלומר אל-י"ה שהוא מנין ט"ו כלומר, שאהיה עמה ט"ו שנים.



”כל השוזה הלכות בכל יום...”



**שו"ת עם
הרה"ג אהרן נודית**

למנוע מכשול

שאלה: מי שהתפלל שחרית ובקשוהו שוב להיות חזון בבר מצוה שאינו בקיאים כ"כ, ואין אדם הראוי לעלות חזון.

תשובה: מי שהתפלל כבר שחרית אינו יכול לברך שוב ברוך שאמר ישתבח בעבור אחרים, וכן אין לו לברך שוב ברכות ק"ש למי שיועד לברך בעצמו, אמנם לגבי תפילת החזרה יכול לעלות שליח ציבור ויכוון לעצמו גם כתפילת נדבה.

שאלה: ילד שנכנס לבית הכנסת בלי כיפה ולא מצאו לו כיפה שיוכל להתפלל עימה האם הוא רשאי להתפלל בלא כיפה.

תשובה: אם הוא ילד קטן פחות מגיל חינוך אין להקפיד בזה, אבל אם הגיע לגיל חינוך (בן שש או שבע) וכ"ש גיל בר מצוה, אין להניח לו להתפלל בלא כיסוי בראשו, שאם יתפלל כך תפילתו תועבה וי"א שצריך לחזור ולהתפלל, אמנם ודאי שיוכל לשים בשעת הדחק כה"ג מטפחת או בגד אפילו שלו (כגון שיכסה בשרוולו), כדי שלא יפסיד התפילה אבל בגילוי ראש אין לו היתר להתפלל, וכן אמר לי הרה"ג יעקב יוסף זצ"ל שאין היתר לחיילים לקרוא תהילים בלא כיפה וכאמור.

שאלה: כאשר מכניסים ספר תורה סמוך למנחה האם אומרים תחנון? ואם מכניסים בלילה האם אומרים למחרת בשחרית ומנחה תחנון?

תשובה: המנהג הוא שכאשר מכניסים ספר תורה סמוך למנחה אין אומרים תחנון במנחה, אולם אם מכניסים ספר תורה בלילה אומרים תחנון למחרת.



דיון משפחתי עם הרב יצחק זלברשטין



**שו"ת עם
הרה"ג בנימין הוזהר**

הלכות לפני עיוור לא תתן מכשול

שאלה: המקפיד שלא ליתן מאכל למי שאינו מברך מה הדין אם בא לאירוח בשבת אצל בני משפחתו שחלקם שומרי תורה ומצוות וחלקם לא מברכים על אכילתם האם מותר להביא עמו דברי מאכל וכדומה.

תשובה: יש להקל בזה וראוי שיאמר לאלו שמברכים שנותן המאכל להם ובפרט שמניח לפניהם את המאכל ולא נותן להם בידיים והמיקל יש לו על מי לסמוך.

שאלה: הגר בבניין מגורים שיש בו שכנים שאינם שומרי תורה ומצוות ורוצים לעשות שער חשמלי לחניה האם מותר להשתתף עמם שהרי מסייע בחילול שבת שישתמשו בשער זה בשבת, וכמו כן מה לעשות לגבי תשלום ועד הבית שחלקו הולך עבור החשמל ויש שכנים המדליקים את החשמל בשבת.

תשובה: אין להשתתף בעשיית שער חשמלי כשיש מחללי שבת שישתמשו בשער בשבת ויתנה עמם שמשלם בתנאי שבשבת לא ישתמשו בשער זה, ואם על פי החוק כופין עליו או מכל סיבה שהיא אינו יכול לעמוד בלחץ יתן ויאמר שהוא משלם עבור השימוש ביום חול ולא עבור השימוש בשבת. ומותר לקנות בית ולשלם דמי ועד בית אפילו שיש מחללי שבת המשתמשים בחשמל בשבת ועדיף שיאמר שהתשלום שמשלם הוא עבור השימוש בימות החול.

”בכל כחי עבדתי את אבייך” (בראשית ל"א, ו')

מעשה באחד הדרשנים המפרסמים בדורנו, שהתקשר למשרד ממשלתי מסוים, לצורך סדור עניניו. פקיד אחד ענה לטלפון, ומיד קשקשע את קולו של הרב, שאל בהתלהבות רבה: "אתה הדרשן פלונז?". הרב השיב בחיוב, והפקיד המשיך: "תשמע, אתה ממש דרשן מפלא, פה מפיץ מרגליות! תכף אגיש לסדר את הענין שלשמו התקשרת, אך אם כבר זכיתי לשוחח עמך, אבקש שקדם כל תאמר לי איזה דבר תורה מחזק, או 'אורט' יפה..."

הדרשן הגיב בהסוס, "אני לא יודע אם מתר לנו להשתעשע בדברי תורה באמצע העבודה, אולי זו מצוה הבאה בעבירה...", אך הפקיד הרגיעו: "לי נראה שאין בך כל חשש דברי יוספיו לי כח להמשיך לעבד במרץ..."

שואל הדרשן: האם היה מתר לומר לפקיד דברי תורה? תשובה:

בפרשתנו מובא שיעקב אבינו אומר לנשיו (בראשית ל"א): "בכל כחי עבדתי את אבייך, ואבייך התל בי והחליף את משכבתי עשרת מונים (למנוי שהחליף לבן תנאו מאה פעמים, רש"י)... הייתי ביום אכלני חרב, וקרח בלילה, ותרד שנת מעיני". הרי לנו, שאף על פי שלבן הרשע התל ביעקב אבינו, ורמזהו פעמים רבות, בכל זאת עבד יעקב עבורו במסירות ונבאמנות, ולא הורה לעצמו שום היתר להתרשל ולו במעט בעבודתו.

הנהגתו של יעקב אבינו אינה חסידות מפלגת, אלא ממנה אנו למדים הלכה למעשה בנוגע לכל

פועל, כמבאר ברמב"ם (שכירות י"ג-ד): "הפועל (השכיר) מזהר שלא יגזל מלאכת פועל הפית, ויבטל מעט בקאן ומעט בקאן, ומוציא כל היום במרמה, אלא חייב לדקדק על עצמו בזמן, וכן חייב לעבד בכל כחו, שהרי יעקב הצדיק אמר: "כי בכל כחי עבדתי את אבייך", לפיכך נטל שכר זאת אף בעולם הזה, שנאמר: "ויפרץ האיש מאד מאד".

ובמסכת תענית (כ"ג) מספר על אבא חלקיה בן בנו של חוני המעגל, שפאטר הגיעו אליו שליחים מגדולי ישראל באמצע עבודתו, הוא סרב לשוחח עמם, ונאפלו "שלום" לא השיב להם, מפני שהיה שכיר-יום, ואינו יכול להתבטל ממלאכתו, ולקפח את המעביד שלו אפילו לרגע אחד, לצורך אמירת שלום! ועליו דרשו (במסכת מכות כ"ד) "ופעל צדק" - כגון אבא חלקיה.

ובמסלת ישרים (פרק י"א) נאמר: "השכור אצל חברו לא יזוז מלאכה שתהיה, הנה כל שעותיו מכורות הן לו (לבצל הפית) ליומו, וכל מה שייקח (הפועל) יהיה להנאת עצמו, אינו אלא גזל גמור... ולא עוד אלא שאפילו אם עשה מצוה בזמן מלאכתו, לא לצדקה תחשב לו, אלא עברה היא בידו... כי הרי גזל חפץ - גזל, וגזל זמן - גזל; מה גזל את החפץ ועושה בו מצוה, נעשה סגורו קטגורו, אף גזל את הזמן ועושה בו מצוה, נעשה סגורו קטגורו!"

לסכום: אין לומר לפקיד דברי תורה בזמן עבודתו, ולכן יאמר לו הדרשן: "לאחר שתסיים את עבודתך, תתקשר אלי, ואומר לך בשמחה דברי תורה באות נפשך!"

לדפואה שלומה

חנינה חנה בת רחל
סיגל בת חנינה חנה

לדפואה שלומה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירה בת רחל

לדפואה שלומה

מרי בת רחל
דו"ה סלומון
בן דבקה
חנה בת חפסה
תנצבה

לדפואה שלומה

צוריאל שושן
בן דפנה
מאיר בן חנינה
תנצבה

לדפואה שלומה

גרציה לוי
בת מוזל טוב
ינית בת רחל
תנצבה

לדפואה שלומה

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (ה"ד)
תנצבה

הלכות חג חנוכה



מקום הנחת נרות חנוכה

א. הגר בקומה ראשונה, ופתח ביתו או חצירו פתוח לרשות הרבים ממש, ידליק בפתח ביתו או חצירו מבחוץ בצד שמאל, בטפח הסמוך לפתח. ואם אין מזוזה לביתו לחצר, מניח נרות חנוכה מימין.

ויהיה מסובב במצוות - ויכנס ויצא בין שתי המצוות, וכתב "חונה מלאך ה' סביב ליראיו", ובשאלות דרב אחאי כתב, מזוזה מימין ונר חנוכה בשמאל, ובעל הבית בטלית מצויצת עובר ביניהם, לקיים מה שנאמר "והחוט המשולש לא במהרה ינתק", פירוש, חוט ציצית בין שניהם. ובמועד לכל חי כתב, שמפני זה בלילה הראשון שבא להדליק, טוב שיבדוק את הציציות לראות שהם כשרים, כדי שקויים בו מקרא זה, כי כל זה דווקא אם הם כשרים.

ובכן איש חי כתב, שר"ת של מצוות אלו "צמח", ציצית, מזוזה, חנוכה, ובזכות זה יבוא משיח צדקנו ששמו צמח.

ב. אם יש שביל המוליך מביתו לרשות הרבים, דינו כחצר, ומניח החנוכה בפתח השביל.

ג. הגרים בבנין רב קומות, צריכים להדליק בביתם, ולא ידליקו בחדר המדרגות. (כ"פ האו"צ והגר"ע עין אור ההלכה עמ' שה)

ד. הגר בקומה שהיא למעלה מ-20 אמה (9.60 מטר), מדליק על פתח ביתו מבפנים, ואם חלונו פונה לרשות הרבים, המיקל להדליק בחלון יש לו על מי שיסמוך, ואם יש בניינים נוספים מול חלונו, עדיף יותר שידליק בחלונו מאשר ידליק בפתח ביתו, דכיון שיש פירסומי ניסא מהבניינים שממול, עדיף מפתח הבית, במיוחד אם מדליק בחלון בתוך הבית ונראים הנרות מבחוץ.

ה. לכתחילה יניח החנוכה בתוך עשרה טפחים (80 ס"מ) ומעל ג' טפחים (24 ס"מ), ולדעת המקובלים מעט למעלה מ-ז' טפחים (56 ס"מ), ואם הניחה למעלה מעשרה טפחים יצא, וחלון הפונה לרשות הרבים הגבוה מעשרה טפחים, עדיף מאשר הידור של פחות מעשרה טפחים בפתח ביתו.

ו. מנין גובה החנוכה הוא מגובה השלהבת, שהכל תלוי בשלהבת של הנרות, הן בדיון למטה מעשרה, הן בדיון למעלה מעשרה, ואין משגיחין באורך הנרות בזה, ולכן אם מדליק בנר שעוה, והשלהבת של נר השעוה שהודלק למצות החנוכה, הוא למעלה משלושה טפחים, אף על פי שגוף הנר הוא למטה משלושה טפחים, שפיר דמי, שהעיקר הוא השלהבת.

צדיקים במיתתם

קדושים חיים

אגדות חז"ל.

שני החיבורים הללו נחשבים לספרים יסודיים בלימוד התוספות, עד כדי כך שלומדי התוספות משווים את הבנתם להבנת המהרש"א, וזהו המדד שלהם לרמת ההצלחה בלימוד. החזון איש (שיטת האשכנזים) הדריך את הלומדים באגרותיו, להתמיד בלימוד ספרי המהרש"א - כחלק עיקרי בהבנת הנדבכים הבסיסיים של הלימוד.

הבעל שם טוב הקדוש, התבטא על כתבי המהרש"א ואמר כי "פירוש המהרש"א נכתב ברוח הקדוש, ואם היו יודעים בעולם מגודל צדקתו - היו לוכחים עפר שעל קברו" (בעש"ט עה"ת, שופטים אות ה').

גם חכמי המזרח, כדוגמת ר' עזרא עטיה שכיהן כרב בישיבת 'פורת יוסף' - נהג ללמוד עם תלמידיו את פירוש המהרש"א, לאחר לימוד התוספות, והנהגה זו הפכה לסדר היום מאז ועד היום.

אחד הפירושים היפים ביותר של המהרש"א, על הפסוק במסכת ברכות 'הכל בידי שמיים' - חוץ מיראת שמיים' הוא: "הכל בידי שמיים. כאשר אדם מתפלל על כל דבר שהוא, ההחלטה היא בידי שמיים אם לשמוע תפילתו. אבל, חוץ מיראת שמיים. אם יתפלל אדם על יראת שמיים, יהיו חייבים להישמע לתפילתו, ולהגשים את רצונו".

היום יום שישי ה' בכסלו
יום הילולתו זיע"א

ר' שמואל אליעזר הלוי אידלס המהרש"א

המהרש"א נולד בעיר קז'ימייז' הסמוכה לקרקוב, למשפחת הלוי. כבר בצעירותו התגלה כגאון בתורה, כעילוי וکیلד מחונן ביותר. היות והיה יפה תואר, נהגו שרים ורוזנים גויים להביט ביופיו תוך השתאות, אך משראו זאת הוריו החליטו לגדל את שערות ראשו, לבל תפגע בילדם עינא בישא.

משהגיע לגיל השידוכים, על אף שכל לבחור בחורות עשירות ומיוחסות - נאות המהרש"א להצעה הכי פחות 'נחשקת' ונישא למרת דבורה, שהייתה יתומה מאב. לאחר נישואיו עבר לפויזנא, שם פתח את ישיבתו הגדולה 'החבורה הקדושה' - שכל תלמידיה עסקו בתורה מתוך פרישות.

עד שנת שס"ח נסמך על שולחן חמותו מרת אידל, אך משנפטרה לא נותרה לו ברירה אלא לשאת בעול הרבנות ולהתמנות לרב העיר חלם. מאוחר יותר כיהן במשרת רב עיר גם בלובלין, טיקטין ואוסטראה בישיבות והכוללים בני זמננו, אין כמעט אדם מלומד שאינו מכיר את פירושו של המהרש"א - ר' שמואל אליעזר הלוי אידלס - על התוספות, הגמרא ורש"י. חיבוריו על הש"ס נחלקים לשניים:

(1) חידושי הלכות, שם הוא מבאר את החלק ההלכתי של התלמוד. (2) חידושי אגדות - ביאור

לדפואה שלימה

דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה
אבי בן מרים

לכרבה והצלחה

חיים לוי וב"ב
דון רבקה
הודיה לוי
אריאל בן מאיה
עטרה בת יעל

לכרבה והצלחה

מרדכי זיפה
מורדנו וב"ב
ליאוד זשיר
מורדנו

לדפואה שלימה

יוליה בת לדיסה
דוד בן טטיאנה
סולטנה
בת פדחה

לכרבה והצלחה

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מידר)
בת רות

